

Lieve jij,

Goh, ken je dat?

Dat je vanuit je kern een pad hebt uitgestippeld en dat je onderweg van alles tegenkomt waardoor je gaat twijfelen?

Op zich is het twijfelen aan wat ik aan het doen ben mij niet vreemd. Meestal kan ik dan m'n hoofd geruststellen met de gedachte dat ik de intuïtieve impuls heb gevoeld, dus dat het goed is.

Maar nu!? Nu, met het voorbereiden van de Kickstarter voor *The Magic of Life Oracle*, is het zo anders.

Ik heb vanuit diepe afstemming de stappen gevoeld, vastgesteld dat ik ga werken met het platform Kickstarter, en de strategie ontvouwde zich vanzelf. Het is werkelijk magisch ontstaan en voelt helemaal goed en bedoeld.

En toch... moet ik telkens opnieuw diep naar binnen om te voelen of Kickstarter wel het juiste platform is. Steeds weer kom ik er iets van tegen, en raakt m'n hoofd gefrustreerd door 'dat ding' — zoals dat de betaling alleen mogelijk is met creditcard. Hoogst irritant! Of dat ik steeds weer opnieuw moet uitvogelen hoe ik het budget opstel. Hoogst irritant! Om nog maar te zwijgen over de mindfuck van de verzendkosten.

M'n hoofd geruststellen met de gedachte dat het intuïtief bepaald is, is in dit geval niet genoeg.

Ik moet steeds weer in verbinding met het orakel en de fee, en opnieuw voelen met de vraag:

"Klopt dit pad nog?"

Tot nu toe is het antwoord steeds: **"Ja!"**

Dus dan gaan we maar weer door. 😊

Wat ik hiermee wil delen: het pad van je hart is niet altijd makkelijk voor je hoofd.

Dat prachtige hoofd, dat zo goed is in het verbeelden van wat je graag wil.

Het hoofd dat zo'n belangrijke rol speelt in het visualiseren van je wensen en verlangens.

En dan... mag je weer loslaten. Zodat alles kan uitkristalliseren en aansluiten op het pad van je hart.

Jezelf zichtbaar maken vanuit het diepste van je wezen — het is kwetsbaar én krachtig, en zó ontzettend spannend. En toch wil ik iedereen aanmoedigen om het toch te doen.

Het is zó belangrijk dat we ons hart volgen, ten diepste verbonden met ons lijf en ziel (of bron, of kern — welk woord je er maar aan wil geven).

Dat is hoe we de wereld een betere plek maken.

Een plek waarin iedereen zich veilig en geliefd voelt. Een plek waar we gezonde en voedende voeding kunnen vinden.



Want, zo voel ik al mijn hele leven:

Als we allemaal ons hart volgen, vallen alle puzzelstukjes in elkaar en ontstaat er een flow van bestaan.

Ja, dat betekent dat we steeds weer die schurende plekken mogen voelen waarin we wéten dat we ons moeten uitspreken. Over grenzen en wensen die we ten diepste voelen, maar waarvoor we nooit de veiligheid hebben ervaren om ze te leven.

En toch! Juíst dat schuren is wat we nodig hebben.

Ik voel het in elke vezel. Ik ervaar het constant in mijn dagelijks leven.

Steeds weer kom ik die schuring tegen: de onzekerheid, de pijn, de angst van al die keren dat het onveilig was, van al die keren dat ik er niet mocht zijn.

Van wie? Van mijzelf. Mijn innerlijke overlevingssysteem werd gespiegeld in de buitenwereld — in de mensen om mij heen, in de gebouwen, in de natuur.

En nu, op dit moment, voel ik dat het belangrijk is om hierover te schrijven.

Want ik doorlééf het.

Ik kom steeds meer in mijn kracht te staan.

Ik kan steeds meer uitspreken wat er in mij leeft.

Ik kan steeds beter voelen wat ik te doen heb, waar ik te zijn heb.

Dus ook dat gewiebel rondom het voorbereiden van een Kickstarter, het geruststellen van mijn hoofd dat het niet gaat om hoeveel mensen zich nú al aansluiten als magiepartner — maar om de kracht van het veld in aanloop naar de campagne.

Geen kwantiteit, maar kwaliteit.

Ik leer dat het oké is om te wiebelen, en dat het goed is om telkens opnieuw te voelen of het nog klopt.

Dat het oké is om bij de start van elke menstruatiecyclus mijn strategie een beetje bij te stellen.

Ik ben vrouw, ik ben cyclus — ofzo. Hoe je dat ook zegt, haha!

En dat is denk ik wat ik nu wil meegeven:

Het is oké om steeds je koers een beetje bij te stellen.

Misschien weten we dat allemaal wel ergens.

Maar we vergeten soms dat dat, voor ons hoofd dat zo van vastigheid houdt, best uitdagend is.

En dat verdient liefde.

Want zonder dat gekke, lieve, warrige, krachtige hoofd was mijn menselijke bestaan geen menselijk bestaan.



En dát is waar ik voor gekozen heb: leren vanuit dit menselijke bestaan. En volgens mij wij allemaal, we zijn hier niet voor niets. Dus, we kunnen net zo goed ons hoofd eren, want het zal wel een reden hebben!

Liefs,
Rozemarijn



PS. Wat kunnen de teksten vanuit mijn hart toch warrig voelen! Maar ik weet ook dat ik erop mag vertrouwen dat het goed zit.

Weet me maar te vinden als je vragen hebt, of even wil sparren. 😊

